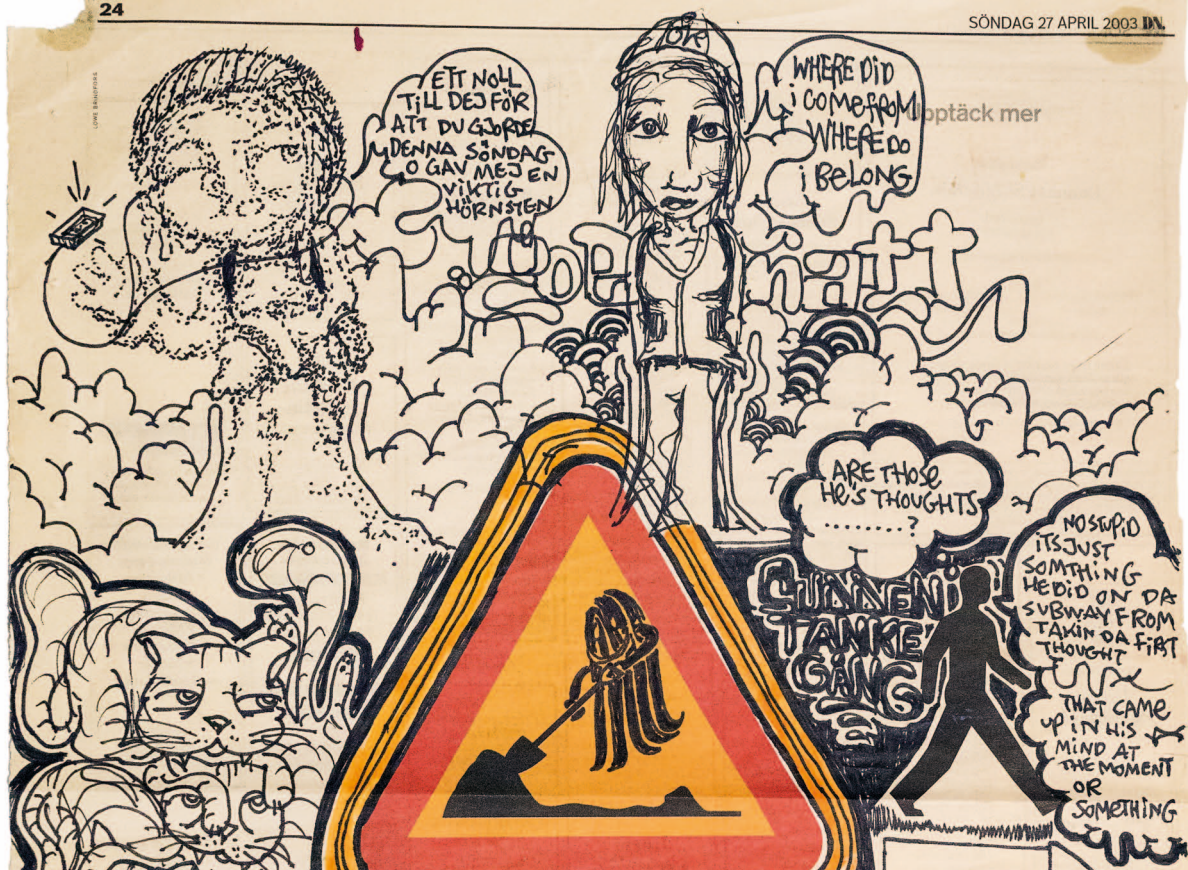

TRAFIKLJUSEN BLIR BLÅ IMORGON

OFFICIAL SELECTION
Göteborg Film Festival

EN FILM AV RAGNHILD EKNER

TEMPO
OFFICIAL SELECTION
TEMPO DOCUMENTARY
AWARD

Producent TOBIAS JANSON Medproducenter MARTA DAULIŪTĖ & ELISABETH MARJANOVIĆ CRONVALL Klippning RAGNHILD EKNER & NEIL WIGARDT Ljuddesign och mix THOMAS JANSSON Foto RAGNHILD EKNER JUSSI HIRVILAMMI ANNIKA BUSCH & KARL LÖÖF Konstnärlig ledning MICHEL WENZER KALLE BOMAN & MIA ENGBERG Prodcerad med stöd av SVENSKA FILMINSTITUTET/CECILIA LIDIN & ANTONIO RUSSO MERENDA KONSTNÄRSNÄMNDEN STHLM DEBUT Ett samarbete mellan STOCKHOLMS LÄNS LANDSTING FILM STOCKHOLM FILMREGION STOCKHOLM-MÅLARDALEN OCH STOCKHOLM INTERNATIONELLA FILMFESTIVAL FILM STOCKHOLM/FILMBASEN KALLE BOMAN Distribution FOLKETS BIO

Story

Svenska
Filminstitutet

svt

FILMBASEN

KONSTNÄRSNÄMNDEN

FILMREGION
STOCKHOLM-MÅLARDALEN

M D
E M C

STHLM
DEBUT

FOLKETS BIO

www.folketsbio.se

TRAFIKLJUSEN BLIR BLÅ IMORGON

Med stora drömmar om något annat, något bättre, på en trådsml balansgång mellan kaos och kalas. I lägenheter och parker, alltid på väg men ändå hela tiden stampande på samma plats. Tomma folkölsburkar, pizzakartonger, odiskade vinglas, snabbmakaroner med lågpriskedjans billigaste tomatås. Skitiga soffor och smutsiga lakan. Kartor av ångestdämpande i jeansen, slarvigt slängda på golvet. Cigaretttrök under fläkten och flyktplaner stora som höghus eller platta som pannkakor. Nattpromenader, stökiga utekvällar och tidiga morgnar. Jussi levde för konsten. För graffitin och gänget som målade tåg och tomma tunnelbanestationer. När vissa gick vidare, stannade han kvar. Genom gamla foton och filmer från skakiga handfilmskameror samlar Ragnhild Ekner minnen från ett liv på väg in i en snårig vuxenvärld.

»I JUSSIS VÄRLD KÄNDE VI ANDRA OSS VÄLDIGT TRYGGA. SEDDA. HAN ÄLSKADE OSS OLYCKSFÅGLAR. HAN VAR INTE ÄLDRE ÄN VI, MEN HAN FICK EN ROLL SOM EN TRYGG HAMN, NÅGON SOM ALLTID HADE SIN FAMN OCH SIN DÖRR ÖPPEN. OM NÅGON BEHÖVDE NÅGONSTANS ATT BO ELLER TÄNDA AV SÅ HÄNGDE MAN DÄR, HOS HONOM«.

Ragnhild Eknars film om Jussi tar avstamp i åren efter studenten. Tjugo år, lite på rymmen från sin uppväxt sökte hon sin plats på jorden. Ragnhild, som har fotat och filmat i halva sitt liv, har en ocean av bilddokument från en tid som var speciell; för många andra och för Ragnhild själv.

– De där åren, i början av 2000-talet, var så oerhört betydelsefulla för mig och mitt blivande till människa. Innan jag lärde känna det här gänget så kände jag som att jag inte fanns till. Och så fort jag fick makt över mitt eget liv; när jag kunde bestämma att jag kunde flytta hemifrån till exempel, då gjorde jag det. Och jag började bygga upp mig själv och den jag ville vara på ett sätt jag inte haft tillgång till innan. Så vår värld blev ett slags frihet. Och grundordet i den var makt. Att skaffa makt över vårt eget liv och vår egen tid.

Du menar hitta verktyg?

– Ja. Lossna från förväntningar, familj och samhälle. Skapa våra egna regler. Det var som att vi hade en parallell värld. Och där var Jussi väldigt drivande. Han hittade så många som var som han, som hade samma frihets- längtan. Han skapade sig sin egen värld, väldigt tydligt.

– Åtta intensiva år tillbringade de tillsammans. Sedan fortsatte vi andra i vår livsprocess på olika sätt; vi gifte oss, hamnade i fängelse, kom in på konstskolor, ham-

nade på psyket, tog överdoser, fick barn. Men Jussi hade liksom stannat i sin process. Han blev mer och mer ...

Ragnhild letar efter orden.

– Han hade folk omkring sig, men i sitt inre kände han sig nog ensam och övergiven så han kunde liksom inte ta sig till nästa fas. Kanske såg han sig inte i någon annan fas än den han var i. Jussi lämnade inget avskeds- brev. Förutom ett sms han skrev till en tjej han var förälskad i: »Den här världen är inte för mig«.

Filmen om Jussi och den här tiden, om vad de och graffitin betydde för varandra, började med ett examensarbete på StDH där Ragnhild intervjuade många ur det gamla kärngänget. Hon byggde upp ett rum ungefär lika litet som Jussis lägenhet, i exakt samma blå färg. Satte upp åtta videomonitorer och en tavla som Jussi målat. Man kunde gå in i ett stort svart rum och sedan in i det blå rummet och lyssna på berättelserna. Om vad Jussi betytt. Var och ens historia i en monitor.

– Det blev väldigt kraftfullt och fint. Och från början ville jag använda de bandade intervjuerna med det gamla gänget till en långfilm. Men sedan var det som om jag fast- nade. Som att jag redan gjort det jag skulle med det där videoverket. Jag fick inga nya idéer, kom inte vidare.

Ragnhild gick till Story med materialet och Michel Wenzer blev konstnärlig rådgivare.

– Han satte igång mig med olika uppgifter, små utmaningar. Som »finns det någon film du gillar?« Jag svarade: »Jo, *Jag minns Lena Svedberg*«. Jamen, gör den filmen då, fast om Jussi, sa Michel.

Det satte formen för hur filmen skulle utvecklas. Ragnhild började tänka i ord; skriva texter, speakers.

– Plötsligt fick jag riktning. Jag började gå in i den gamla och för mig så betydelsefulla tiden och försökte minnas olika detaljer som kunde bli talande bilder i filmen. Jag

har lyssnat på låtar, gått på krogar vi varit på, vandrat genom stan, till platser där vi hängt, ja, jag har verkligen arbetat mig igenom de där åren. Det har varit fint att få dyka ner i det, det som format mig som människa idag. Nästan som ett researcharbete i sitt eget liv!

Vad väckte allt det här i dig?

– Jag känner mig inte ledsen längre. Och det är en sorg i sig kan man säga, att jag fjärrmat mig från sorgen över Jussi och gjort det till ett material. Jag är någon annanstans nu. Och just den där intensiteten kommer nog aldrig att komma tillbaks på det sättet. Att jag kände mig så levande. Och även graffitikulturen var så otroligt levande under den där perioden. En egen subkultur, som den inte är nu när den är så älskad av reklam och politiker. Något händer när man tar bort den där speciella världen, den som är en motkraft till normen, till samhället. Alltså, jag vet inte, vad finns det ens för subkulturer nu?

I filmen – hur stor plats får graffitin ta där? Blir den ett eget element?

– Den har en stor och självklar plats, men bara som verktyg, inte som en egen karaktär. Mer som en bikaraktär. Något som genomsyrar filmen men inte löper som ett grundtema. Det handlar mer om en tid och en generation i stort.

Testamentet över Jussi är också en fråga om vad om hände med barnen till de som arbetskraftsinvandrade på 70-talet, inte minst från Finland, som Jussis föräldrar.

– De är en ganska glömd grupp, och en hel del sitter på lokalkrogarna idag. Deras barn har ofta svårt att hitta sin plats och finna sig tillrätta. Jussi var typisk arbetarklass och med den uppväxtmiljö han hade var det svårt att få vara den konstnär han i själen var. Det var inget han hade tillskansat sig; han var konstnär i allt han sa och gjorde och hur han tänkte och hur han skapade sitt eget universum.

Intervju: Christina Höglund för Stockholm Debut

PRODUKTIONSUPPGIFTER

Regi..... Ragnhild Ekner
Producent..... Tobias Janson
Medproducenter..... Elisabeth Marjanovic Cronvall
..... Marta Dauliute
Foto..... Ragnhild Ekner
..... Jussi Hirvilammi
..... Annika Busch
..... Karl Lööf
Klippning..... Ragnhild Ekner
..... Neil Wigardt
Ljuddesign och mix..... Thomas Jansson
Animation..... Jussi Hirvilammi
..... Neil Wigardt

Produktion..... Story AB©
Medproducenter..... SVT & MDEMC
Med stöd av..... Svenska Filminstitutet
..... Cecilia Lidin & Antonio Russo Merenda
och..... Konstnärsnämnden
..... STHLM Debut
ett samarbete mellan Stockholms läns landsting,
Film Stockholm, Filmregion Stockholm- Mälardalen och
Stockholms Internationella Filmfestival
Film Stockholm/Filmbasen Kalle Boman
Land och år..... Sverige 2017
Längd och format..... 72 minuter, DCP
Distribution..... Folkets Bio

folketsbio.se